

Sygn. akt II W 413/14

(...)

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 czerwca 2015 r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący: Radosław Gluza

Protokolant: Karolina Raszowska

przy udziale oskarżyciela publicznego ---

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 05 marca 2015r., 16 kwietnia 2015r., 12 maja 2015r., 09 czerwca 2015r. w Ś.
sprawy

R. G. (G.)

syna M. i S. z d. M.

ur. (...) w Ś.

obwinionego o to, że:

w dniu 05.05.2014 r. około godz. 09.55 w S. na ulicy (...) w miejscu gdzie obowiązuje ograniczenie prędkości do 50 km/h samochodem o nr rej. (...) jechał z prędkością 64 km/h, przekraczając o 14 km/h dopuszczalną prędkość,

tj. o wykroczenie z art. 92a k.w.:

orzeka:

I. uznaje obwinionego **R. G.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. wykroczenia z art. 92a k.w. i za to, na podstawie tego przepisu, wymierza mu karę grzywny w wysokości 100 zł (stu złotych);

II. na podstawie art. 118 § 1 i 3 k.p.w. i art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 § 1 k.p.w. oraz § 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z dnia 15 października 2001 r.) obciąża częściowo obwinionego kosztami procesu, tj. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 zł tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz zobowiązuje go do zapłaty na rzecz Skarbu Państwa połowy należności z tytułu wydanej w sprawie opinii przez instytucję specjalistyczną i na podstawie art. 21 ust. 2 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych wymierza mu opłatę w kwocie 30 zł.

UZASADNIENIE WYROKU

Na podstawie przeprowadzonego przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

Obwiniony R. G. jest właścicielem samochodu m-ki A. o nr rej. (...). Jako współwłaściciel w dowodzie rejestracyjnym pojazdu jest wpisany jego syn.

W dniu 05 maja 2014r. około godz. 09:55 R. G. kierował samochodem m-ki A. o nr rej. (...), jadąc ulicą (...) w S. z prędkością 64 km/h. Dopuszczalna prędkość w tym miejscu wynosiła 50 km/h.

Dowód:

częściowo wyjaśnienia obwinionego R. G., k. 34 oraz nośniki z zapisem k. 47, 116,

wydruk pomiaru prędkości, k. 4,

zdjęcie z fotoradaru, k. 3,

świadcstwo legalizacji, k. 2,

fotografia obwinionego, k. 8 – 9,

opinia Laboratorium (...) w L. z dnia 08.06.2015r., k. 53 – 109.

Obwiniony R. G. ma 44 lata, jest żonaty, pracuje w Fabryce (...) we W., uzyskując miesięcznie 2000 zł. Nie był karany sędownie za przestępstwa.

Dowód:

wyjaśnienia obwinionego R. G., k. 34 oraz nośniki z zapisem k. 47, 116.

R. G. nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że wraz z synem jest współwłaścicielem samochodu A. i prawdopodobnie nie kierował nim w dniu 05 maja 2014r. w S.. Wskazał, że jeśli był w tym czasie w S. to powinien być do „czwartego”, do niedzieli. Dodał również, że prawdopodobnie był na wczasach. Składając uzupełniające wyjaśnienia na kolejnej rozprawie R. G. podał, że w przedmiotowym dniu autem mogli jechać jego synowie, lecz żaden z nich się do tego nie przyznał. Stwierdził również, że on na pewno nie kierował samochodem.

Ponadto Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Ustalając stan faktyczny w sprawie sąd oparł się na dowodach o charakterze materialnym, wymienionych w pierwszej części uzasadnienia, dając im wiarę jako w pełni wypełniającym wymogi stawiane takim dowodom oraz nie znajdując żadnych podstaw do podważenia ich wiarygodności.

Sąd jedynie częściowo wziął natomiast po uwagę wyjaśnienia obwinionego, tj. w takim zakresie w jakim dawały się one pogodzić z opisanymi powyżej dowodami. Zajmując powyższe stanowisko, sąd uznał, że zaprzeczanie przez obwinionego - z różnym stopniem stanowczości, temu aby w ogóle kierował w dniu 05 maja 2014r. samochodem m-ki A. o nr rej. (...), stanowi wyłącznie wyraz przyjętej przez niego linii obrony.

Dokonując oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego sąd ustalił sprawstwo i winę R. G. w zakresie zarzucanego mu wykroczenia z art. 92a k.w. Zgodnie z powołanym przepisem karze grzywny podlega ten, kto prowadząc pojazd, nie stosuje się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym.

Z dołączonego do akt sprawy wydruku pomiaru prędkości wynika jednoznacznie, że kierujący samochodem m-ki A. o nr rej. (...), jadąc w dniu 05 maja 2014r. ulicą (...) w S., przekroczył o 14 km/h dopuszczalną tam prędkość 50 km/h. Jednocześnie nie budzi zdaniem sądu wątpliwości fakt, że osobą która prowadziła w tym czasie wskazany pojazd był obwiniony R. G.. Na powyższe wskazuje zdjęcie z fotoradaru, które zostało dołączone do akt sprawy w wersji elektronicznej na płycie CD-R (k.3 a.s.). Na fotografii tej widoczne są cechy twarzy obwinionego, jak charakterystyczny nos, brwi czy wąsy. Powyższe ustalenie potwierdza dodatkowo powołana w sprawie opinia pisemna Laboratorium (...) w L.. Opinia ta została dopuszczona przez sąd, z uwagi na katagoryczne stwierdzenie przez obwinionego, po okazaniu

mu na pierwszej rozprawie zdjęcia znajdującego się na płycie CD-R, że nie jest on osobą kierującą samochodem marki A.. Powyższe nie zostało odnotowane omyłkowo w protokole rozprawy, lecz obwiniony potwierdził tę okoliczność na rozprawie w dniu 09 czerwca 2015r. (vide 1m 34s zapisu). Biegli opiniując w niniejszej sprawie wykonali wieloaspektową analizę porównawczą dowodowego zdjęcia z wizerunkiem obwinionego Stwierdzili oni zgodność w zakresie każdej z cech budowy jego twarzy - możliwych do weryfikacji, i ani jednej cechy różniącej. Powyższe dotyczyło kształtu twarzy i proporcji wysokościowo – szerokościowych jak też cech budowy i proporcji morfologicznych twarzy R. G. a w tym: małżowiny usznej prawej, brwi, nosa, ust, okolicy żwaczy, ukształtowania okolic policzkowych. Mając powyższe na uwadze, sąd uznał obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego mu wykroczenia z art. 92a k.w.

Sąd wymierzając obwinionemu R. G. karę za popełnione wykroczenie, miał na uwadze dyrektywy określone w art. 33 § 1 i 2 k.w., uwzględniając w szczególności stopień naruszenia przez obwinionego zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Mając na uwadze wskazane okoliczności, sąd za karę adekwatną do czynu obwinionego uznał karę grzywny w wysokości 100 zł i karę tę mu wymierzył.

Orzekając o kosztach procesu na podstawie art. 118 § 1 i 3 k.p.w. i art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 § 1 k.p.w. sąd uznał za zasadne częściowe obciążenie nimi obwinionego R. G.. Mianowicie sąd zasądził on niego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 zł tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz zobowiązał go do zapłaty na rzecz Skarbu Państwa połowy należności z tytułu wydanej w sprawie opinii przez instytucję specjalistyczną, której wysokość nie został jeszcze ustalona w czasie wyrokowania. Wydając powyższe rozstrzygnięcie, sąd uznał, że za częściowym obciążeniem R. G. kosztem wydanej w sprawie opinii przemawiają względy słuszności. W tym wypadku bowiem jakość dowodowego zdjęcia nie była najlepsza, choć zdaniem sądu pozwalała na zidentyfikowanie obwinionego. Ponadto sąd wymierzył obwinionemu opłatę na podstawie art. 21 ust. 2 w zw. z art. 5 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (DzU z 1973 r. Nr 27 poz 152 ze zm.) w kwocie 30 złotych.

SSR Radosław Gluza